

Dědičný hřích.

Dědičný hřích vzešel z prvního pádu do hříchu.

Hřích, tedy nesprávné jednání, bylo přepřestování rozumu, s čímž bylo spojeno dobrovolné připoutání k prostoru a času a později nastoupení vedlejších účinků ryze rozumové práce, jako je ziskuchtivost, okrádání, útisk a mnoho jiných, v podstatě však všechna z toho plynoucí zla.

Tato událost měla přirozeně u vyvíjejícího se čistě rozumového člověka postupně vždy silnější vliv na utváření hrubohmotného těla. Přední mozek vytvářející rozum byl trvalým jednostranným úsilím větší a větší a bylo zcela samozřejmé, že při plození vtiskly se tyto měnící se formy do reprodukce pozemských těl a děti přinášely si při narození stále více vyvinutý a silnější přední mozek.

V tom však spočívala, a také ještě i dnes spočívá vloha čili schopnost vládnout nad všemi ostatními věcmi rozumovou silou, která v sobě skrývá nebezpečí, že příková při plném probuzení nositele mozku nejen pevně k prostoru a času, tedy všemu pozemsky hrubohmotnému, takže bude neschopný chápat jemnohmotnost a čistě duchovní, ale také ho ještě zaplete do všeho zla, což je při nadvládě rozumu neodvratné.

Přinášení tohoto dobrovolně přepřestovaného předního mozku, ve kterém spočívá nebezpečí čistě rozumové vlády s později nevyhnutelnými vedlejšími účinky, **je tedy dědičný hřích!**

A tedy tělesná dědičnost orgánu, který se díky jeho nepřírozeně vystupňovanému vývoji nyní nazývá velký mozek, čímž člověku v okamžiku jeho narození přináší nebezpečí, které ho velmi snadno může zaplést do zla.

To jej snad nezbavuje zodpovědnosti. Tato mu zůstává; neboť on zdědil jen nebezpečí, ne hřích sám. Není naprosto nutné, aby nechal rozum bezvýhradně vládnout a tímto se mu podrobil. Naopak může velkou sílu svého rozumu použít jako ostrého meče a tím si v pozemském shonu uvolňovat cestu, kterou mu ukazuje jeho cit, který se také nazývá vnitřní hlas.

Bude-li však u dítěte rozum pozvednut skrze výchovu a školení k neomezené nadvládě, tak odpadne část viny nebo lépe řečeno, skrze zákon vzájemného působení nastane zpětný účinek od dítěte a tato část zasáhne vychovatele nebo učitele, který to způsobil. On je vázán od tohoto okamžiku na dítě, dokud se toto nezbaví omylů a následků, i kdyby to mělo trvat staletí nebo tisíciletí.

Co však takto vychované dítě učiní potom, když se mu nabídne opravdová příležitost k obratu, zasáhne ve zpětném působení jen je samotné. Takovéto příležitosti přicházejí mluveným nebo psaným slovem, otřesy v životě nebo podobnými událostmi, které vynutí okamžik hlubokého citu. Dostaví se jistě.—

Bylo by zbytečné o tom ještě dále mluvit, ve všech dalších vysvětleních byla by jen neustálá opakování, jež by se musela setkat v jediném bodu. Kdo o tom přemýšlí, tomu je záhy odhrnut závoj z očí, a mnoho otázek si tím v sobě vyřeší.